

[Thisted Knudsen.]

gang, og det lykkedes delvis. Men jeg er slet ikke sikker på, at det, hvis spørgsmålet kommer med ind under de samlede forhandlinger om en skattereform, så bliver dette forslag, der bliver slutresultatet. Jeg tror det næppe, for så megen visdom, retfærdighed og fremsynethed er der slet ikke i dette forslag.

For det andet står vi over for en ny kommuneinddeling. Jeg hører til dem, der inderligt håber, at vi hurtigst muligt får vedtaget indenrigsministerens forslag om den nye kommuneinddeling, og jeg regner med, at vi, hvis indenrigsministeren viser sig redbon — ånden er det — så også når et resultat på dette område. Men der er til denne nye kommuneinddeling knyttet en lang række uafklarede problemer, også skattemæssigt. Hvordan forløber det ude omkring i landet i dette øjeblik? Der er jo i visse områder tale om en søgning ind mod købstæderne. Jeg kan fortælle indenrigsministeren, at i hans egen by, Ringsted — og vi er stolte af, at vi har fostret 2 ministre i Ringsted; det der jo ingen andre byer der kan slå, vel? — er der i dette øjeblik 5 landkommuner, ja, måske flere, der vil ind. Jeg forudser altså, at en bevægelse vil komme i gang, hvor de landkommuner, der egentlig er i familie med købstaden — de har fælles folketingsmand, politimester, dommer, sygehus, gymnasieskole, plejehjem og næsten alt — vil søge ind mod købstaden for at få dannet en kommunal enhed, der er bæredygtig, hvilket i mange henseender synes at være en effektiv løsning på et problem, som man ikke rigtig har fattet herinde endnu.

Hvordan vil egentlig dette skatteforslag, hele denne beskatning af jordværdierne, virke heroverfor? Vi kan umuligt beskatte jordværdierne i Ringsteds centrum, dér, hvor indenrigsministeren er født, eller hvor han boede — det er jo på torvet, ikke sandt? — på samme måde som jordværdierne ved et lille husmandssted ude ved Haraldsted Sø, som alle kender, i hvert fald af navn.

Altså problemerne er der, og dette forslag skyder dem egentlig til side og siger bare efter en matematisk målestok: sådan skal det være. Det er den højeste visdom, sådan vil regeringen have det gennemført.

Jeg vil også gøre opmærksom på det behov, der findes ude i kommunerne. Indenrigsministeren ved, hvordan alle kommuner står over for betydelige anlægsopgaver; man presser på, og hvad skal kommunerne ikke skaffe? Vi skal låne penge, og må jeg give indenrigsministeren et godt råd — og det er Winston Churchill, der har sagt det —: „Det kan altid betale sig at holde sig i solid kontakt med kendsgerningerne.“ Indenrigsminister, glem det ikke! Hvad er kendsgerningerne i dette øjeblik? At kommunernes udgifter vil stige og atter stige, og hvor skal vi til sidst skaffe pengene fra? Vi kan blive fristet af et forslag som dette, fordi vore muligheder er såre begrænsede, nemlig til personskatte og jordskatte; og uden at tage denne kendsgerning i betragtning er det ikke rigtigt at gennemføre et lovforslag som det, der her er tale om.

Stiller man endelig dette lovforslag i relation til beskatningen af landbrugsjord og også gartneri, hvad er der så egentlig af fremsynethed heri? Der er intet. Indenrigsministeren kender landbrugets stilling i dette øjeblik, ved, hvor alvorlige dets problemer er. Jeg læste lige af beretningen fra formandskabet for det økonomiske råd om opsparingen i Danmark og bemærkede landbrugets beskedne bidrag hertil. Ikke fordi man ikke vil, for sandheden er måske den, at der er ingen, der er mere sparsommelige end dem, der dyrker Danmarks jord, men de har ingen evne i dette øjeblik. Vi har mange gange bedt indenrigsministeren se på spørgsmålet om beskatningen af denne del af Danmarks jord ud fra det rette perspektiv. Vi kan ikke blive ved med en behovsbeskatning her. Man erkender, at man kan ikke udskrive amtskommunale skatter på landbruget efter amtskommunens stigende behov; man må stille disse skatter i relation til rentabiliteten i erhvervet. Vi er principielt tilhængere af, at man ser på det med et dristigt syn, og at vi lige så godt kan erkende dette i Danmark, hvor landbruget trænges tilbage.

Jeg så forleden dag et forfærdende tal. Af dem, der er 21 år, er kun $3\frac{1}{2}$ pct. på vej over i landbruget, altså 3-4 af hver 100; de 95-96 vandrer over i andre erhverv. Hvorfor? Hvorfor? Hvis landbruget gav dem lige så gode vilkår som andre erhverv, skulle de nok blive der, men der er andet,